

KEŞKE SADECE İSTEMEKLE OLABİLSE

Aydınlık Gazetesi, 1 Aralık 2018

Yıldırım Koç

Ekonomik kriz derinleştikçe, bu krizden etkilenenlerin yakınmaları ve istekleri, haklı olarak artmaya başladı.

İnsanlar iş istiyor. Özellikle AKP iktidarları döneminde sayıları ve öğrencileri hızla artırılan üniversitelerden diploma alabilmiş olanlar, hakları kabul ettikleri iş olanaklarını talep ediyor.

İşyerlerinden toplu işçi çıkarılmasının yasaklanmasını isteyen de var.

Çeşitli nedenlerle işten çıkarılan işçiler, birikmiş ücretlerinin ve tazminatlarının ödenmesini istiyor.

Asgari ücretli işçiler ve işçi örgütleri, asgari ücretin artırılmasını gündeme getiriyor.

Kamu kesimindeki taşeron işçileri, Nisan ayında kadroya geçtiklerinde haklı olarak bayram etmişlerdi. Beklentileri, kısa sürede kadrolu işçilerin haklarına kavuşabilmektir. Yüksek oranlı enflasyonla birlikte ellerindeki bazı hakları da yitirdiklerini yaşayarak öğreniyorlar. Kayıplarının telafi edilmesini, haklarının geliştirilmesini istiyorlar.

Devlet memurları, enflasyonun hızla aşındırdığı aylıklarının artırılmasını talep ediyor.

Emeklilikte yaşa takılanlar, hakları olan emeklilik hakkına kavuşmaya çalışıyor.

Emekliler, enflasyonla eriyen emekli aylıklarının artırılmasını ve ekonomideki büyümeden kendilerine pay verilmesini istiyor.

İşçilerin, memurların, sözleşmeli personelin ve emeklilerin ortak talebi ise, Türkiye İstatistik Kurumu tarafından hesaplanıp açıklanan ve ücret artışlarının belirlenmesinde etkili olan Tüketici Fiyatları Endeksinin gerçekleri yansıtması.

Bu listeyi uzatabilirsiniz.

HAKLI OLAN DEĞİL, GÜÇLÜ OLAN KAZANIR

Bu listede yer alanlar, taleplerinin ne kadar "HAKLI" olduğunu anlatmaya çalışıyor.

Galiba ancak zaman içinde yaşayarak anlayacakları konu, kapitalist düzende insanların haklarının "HAKLILIK" temelinde değil, "GÜÇ" ve "MEVCUT KAYNAKLAR" temelinde biçimlendiğidir. Tabii ki haklı olmanın gücü artırıcı etkisi de vardır; ancak bu etki ikincildir.

Peki, bu kesimlerin gücü ne?

Eğer çok az bulunur bir işgücüne sahipseniz, güçsünüz. 1926-1945 döneminde memur statüsünde çalıştırılanların durumu böyleydi. Türkiye'nin nitelikli işgücüne büyük ihtiyacı vardı. Buna karşılık ücret veya aylık karşılığında çalışmayı kabullenene vasıflı (nitelikli) işgücü sahipleri çok azdı. Memurlara olağanüstü haklar tanındı. Örneğin, 1930 yılında memurlar toplam nüfusun yalnızca yüzde 1,2'sini oluşturuyordu; ancak milli gelirden aldıkları pay yüzde 7,1 idi.

Günümüzde hayatını başka birine ait bir işyerinde çalışarak kazananlar içinde kişisel özellikleri nedeniyle "güçlü" olan insan sayısı çok çok az. İnsanların çok büyük bölümü başka güç kaynaklarını kullanmak zorunda.

SIYASİ GÜÇ

Türkiye'de işçiler genel oy hakkı için mücadele etmek zorunda kalmadı. Cumhuriyet yönetimi, genel oy hakkını baştan tanıdı. Kadınların bu hakka kavuşması da 1934 yılında gerçekleşti. Günümüzde gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70'ini, tüm toplumun ise yaklaşık dörtte üçünü oluşturan işçi sınıfımız, siyasi gücünü kullanabilir.

Bakalım, 31 Mart 2019 yerel yönetim seçimlerinde, önemli isteklerde bulunan bu kesimler taleplerini yerini getirmemekte ısrar eden AKP'ye karşı tavır alacaklar mı?

ÖRGÜTLÜLÜK VE EYLEM

31 Mart 2019 seçimlerinden sonra görünürde başka bir seçim yok. Türkiye'yi yönetemeyen AKP'nin siyasi alanda da çözümsüzlüğe gitmesi durumunda yeni seçenekler gündeme gelebilir. Ancak bugünden ufukta bir seçim gözüküyor.

O zaman, insanların örgütlülük ve eylem gücü gündeme geliyor.

Eğer sadece haklılıkla ve istemekle olabilseydi, örgütlülüğe ve eyleme gerek kalmazdı. Ancak günümüz koşullarında hak almak ve hatta elinizdeki kaybetmemek istiyorsanız, örgütlülük ve eylemler kaçınılmaz gözüküyor.

Örgütlenmeyen ve meşru ve demokratik kitle hareketlerine yönelmeyenler, ne yazık ki, sadece istemenin sonuç almaya yetmediğini yaşayarak öğrenecek.